

Arrest

**nr. 55 939 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd verzoeker betekend op 19 november 2010.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...)

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een belofte tot tewerkstelling toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die aan de hand van een aanmeldingsbrief bij het Huis van het Nederlands en verschillende getuigenverklaringen, en beweert verschillende malen te hebben gesolliciteerd en werkbereid te zijn), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het feit dat zijn moeder en broer in België wonen en dat betrokkene bij zijn broer inwoont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en onwettig bezit van verdovende middelen. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf vanaf 28.05.2008 en kwam vrij op 08.01.2009. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan. (...)"

1.3. Op 19 november 2010 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede de schending van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1 .Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feiteijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd.

Verweerder stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.A. omdat hij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen.

Verder stelt verweerder dat verzoeker zich evenmin kan beroepen op criterium 2.8B aangezien slechts een belofte tot tewerkstelling naar voor wordt gebracht en geen arbeidsovereenkomst.

De lokale verankering van verzoeker wordt evenmin weerhouden. De verwantschapsbanden worden evenmin weerhouden.

Last but not least stelt verweerder dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf, doch nadere gegevens worden niet medegedeeld.

Verweerder heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.3. Verzoeker betoogt *“er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.”* Uit het verdere betoog van verzoeker leidt de Raad af dat verzoeker de eerste bestreden beslissing viseert. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt derhalve niet geconcretiseerd voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Verzoeker laat na uiteen te zetten wat de *“werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing”* volgens hem zijn. Alleszins stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Waar verzoeker in fine van zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel stelt dat er een motivering ontbreekt *“omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker”* dient de Raad vast te stellen dat verzoeker nalaat te concretiseren welke stukken hij heeft overgemaakt waarover hij geen motivering in de eerste bestreden beslissing terugvindt. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de eerste bestreden beslissing schragen. Dit klemt des te meer aangezien uit verzoekers betoog waarin hij stelt dat *“de bestreden beslissing (...) “geen correcte redenen (...) bevat”* en *“de bestreden beslissing is dan ook onjuist”* blijkt dat hij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent en ze op inhoudelijk vlak bekritiseert. Hiermee wordt aangetoond dat de formele motiveringsplicht niet geschonden werd. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116 486).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. Uit het betoog blijkt dat verzoeker de eerste bestreden beslissing bekritiseert waar deze stelt: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en onwettig bezit van verdovende middelen. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf vanaf 28.05.2008 en kwam vrij op 08.01.2009. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan. (...)”*

2.6. Verzoeker verwacht een *“belangenafweging die de beslissing zou kunnen verantwoorden”* maar laat na te verduidelijken welke *“belangenafweging”* hij verwacht in de eerste bestreden beslissing. Alleszins houdt de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet een dergelijke verplichting niet in, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geschraagd wordt door andere motieven waarbij verzoeker met een opsomming ervan niet aantoot op welke wijze ze niet correct zouden zijn. Kritiek op een overtollig motief dat de verwerende partij afsluit met de woorden *“Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan. (...)”* kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.7. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg

tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; fCass. 12.05.1932, Pas. 1932,1, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 11/10/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft aangetoond dat minimum 5 jaar bedraagt.

Dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen. Dat verzoeker zich geïnformeerd heeft bij tal van instanties, alsook bij zijn raadsman.

Dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden aangezien de kans op slagen quasi nihil is.

Dat zulks inderdaad ook blijkt uit de statistieken.

Dat indien een verzoek tot regularisatie enige kans op welslagen zou gehad hebben verzoeker inderdaad daadwerkelijk een poging zou ondernomen hebben waardoor huidige procedure overbodig zou zijn geweest.

Dat m.a.w. criteria worden opgelegd die niet ingevuld kunnen worden.

Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft.

Niemand wenst in de illegaliteit te blijven !

Dat zulks kan geclassificeerd worden onder de algemene noemer van "geloofwaardige poging".

Dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel geniet.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 11/10/2010.

Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat verzoeker een belofte tot tewerkstelling voorlegt waaruit duidelijk dat hij kan tewerkgesteld worden vanaf hij geregulariseerd wordt.

Ten onrechte stelt verweerster dat hiervoor een arbeidsovereenkomst noodzakelijk is.

Verzoeker moet vaststellen dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder de opschortende voorwaarde hetgeen dezelfde uitwerking heeft als een werkbelofte.

Om tegemoet te komen aan de verzuchtingen van verweerster brengt verzoeker vooralsnog een behoorlijk ingevuld arbeidscontract naar voor van diegene die de belofte tot tewerkstelling ondertekend heeft.

M.aw. de zaakvoerder van de BVBA EL AFRAH is tot op heden nog steeds bereid om verzoeker in dienst te nemen.

Verder dienen de verwantschapsbanden van verzoeker en de lokale verankering van verzoeker mee in overweging te worden genomen.

Verzoeker bracht terzake alle nodige stukken naar voor, doch blijkbaar werden deze om de één of andere duistere reden niet weerhouden.

Verweerster stel als klap op de vuurpijl dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Niets is minder waar !

Tot op heden werd verzoeker NIET veroordeeld en wordt hij geacht ONSCHULDIG te zijn !

Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd.

Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aangehaalde bovenvermelde redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.8. Het middel faalt naar recht voor zover daarin verwezen wordt naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van gerechtelijke beslissingen aangezien te dezen administratieve rechtshandelingen het voorwerp van het beroep uitmaken.

2.9. De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet dienstig tegelijk kan stellen dat de motivering van de bestreden beslissing – de Raad gaat er wederom gelet op het gevoerde betoog van uit dat verzoeker de

motivering van de eerste bestreden beslissing viseert – ontbreekt en dat ze onjuist of gebrekkig is: ofwel ontbreekt de motivering van de eerste bestreden beslissing ofwel is er een motivering, maar is ze onjuist of gebrekkig. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek geeft op de eerste bestreden beslissing gaat de Raad er van uit dat verzoeker wederom de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

2.10. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.11. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet immers niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen.

2.12. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn eveneens het erover eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie, het vroegere Vlaams Minderhedencentrum (www.kruispuntmi.be).

2.13. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

2.14. Met zijn overtuiging dat hij zich *“wel degelijk”* kan beroepen op criterium 2.8. A. van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij *“wel degelijk”* pogingen ondernomen heeft om een wettelijk verblijf te bewerkstelligen, met zijn uitleg waarom hij destijds geen regularisatieprocedure opstartte, zijn boutade *“Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft. Niemand wenst in de illegaliteit te blijven”* en zijn overtuiging dat hij *“minstens het voordeel van de twijfel geniet”*, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij op grond van de stukken die zich

bevinden in het administratief dossier vaststelde: *“Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.”* De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend worden door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België, een gedragslijn toepast waarbij vereist wordt dat deze vreemdelingen aantonen dat zij een periode van wettig verblijf gehad hebben voor 18 maart 2008 of voor deze datum geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bewerkstelligen.

2.15. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.16. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een belofte tot tewerkstelling toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”*

2.17. De Raad stelt vast dat voormelde motivering steun vindt in het administratief dossier waarin zich een verklaring van een zaakvoerder bevindt, opgesteld op 19 januari 2009, waarin deze enkel verklaart dat verzoeker als arbeider kan tewerkgesteld worden van zodra hij de nodige papieren in zijn bezit heeft.

2.18. Waar verzoeker meent dat de overgemaakte werkbelofte kan gelijkgesteld worden met een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde dient de Raad op te merken dat een arbeidsovereenkomst minimaal dient aan te geven, de duur van de overeenkomst en het loon dat uitgekeerd wordt. Deze minimale vermeldingen die blijkens criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 eveneens door verweerder dienen beoordeeld te worden, zijn niet opgenomen in de door verzoeker overgemaakte werkbelofte en verzoeker kan dan ook niet dienstig betogen dat het stuk dat hij overgemaakt heeft dient gelijkgesteld te worden met een arbeidsovereenkomst.

2.19. Met zijn overtuiging dat hij zich *“wel degelijk”* kan beroepen op criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 en dat verweester *“ten onrechte”* een arbeidsovereenkomst vereist, toont verzoeker niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zijn appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging overschreed toen hij aan de hand van de door verzoeker overgemaakte werkbelofte vaststelde dat verzoeker niet voldeed aan criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009 dat het overleggen van een arbeidscontract vereist. De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor de aanvragen om verblijfsmachtiging die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend worden door vreemdelingen die voorhouden dat zij kunnen bogen op een duurzame lokale verankering in België en het centrum van hun economische belangen in België hebben gevestigd, een gedragslijn toepast waarbij ondermeer vereist wordt dat deze vreemdelingen *“een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”*

2.20. Waar verzoeker nog een arbeidscontract opgesteld op 3 december 2010 dat hem betreft toevoegt aan zijn verzoekschrift, dient de Raad op te merken dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die niet werden overgemaakt vooraleer zij de bestreden beslissing nam. De Raad kan als annulatierechter de wettigheid van de bestreden beslissing niet gaan beoordelen aan de hand van stukken die verzoeker voor het eerst aan zijn verzoekschrift toevoegt. Evenmin komt het de Raad toe om verzoekers geval te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij.

2.21. Met zijn betoog dat de verwantschapsbanden en zijn lokale verankering mee in overweging moeten genomen worden, dat hij *“ter zake alle nodige stukken naar voor (bracht), doch blijkbaar werden deze om de één of andere duistere reden niet weerhouden”* gaat verzoeker eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing daaromtrent stelt: *“De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die aan de hand van een aanmeldingsbrief bij het Huis van het Nederlands en verschillende getuigenverklaringen, en beweert verschillende malen te hebben gesolliciteerd en werkbereid te zijn), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.”* Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee de materiële motiveringsplicht schendt.

2.22. Waar verzoeker nog kritiek uit op de eerste bestreden beslissing waar deze stelt: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs en onwettig bezit van verdovende middelen. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf vanaf 28.05.2008 en kwam vrij op 08.01.2009. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan. (...)”*, herhaalt de Raad dat kritiek op een overtollig motief dat de verwerende partij afsluit met de woorden *“Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan.(...)”*, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.23. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen.

Dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet genieten.

Dat verzoeker zich tevens op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een werkbelofte heeft voorgelegd, een verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen arbeidsovereenkomst zou hebben voorgelegd.

Verzoeker merkt vooreerst op dat een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is met name dat iemand slechts kan tewerkgesteld worden van zodra hij geregulariseerd is .

Dat een werkbelofte dezelfde uitwerking heeft als de vereiste arbeidsovereenkomst die dient te worden neergelegd.

Beiden kunnen in geen geval een aanvang nemen zolang verweerster geen positieve beslissing neemt tot machtiging tot verblijf.

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen.

Dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst.

Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Federale Overheidsdienst mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie. Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Federale Overheidsdienst tot de concrete invulling gaat van

de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Federale Overheidsdienst voor werkgelegenheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend ed.

Ook in huidige situaties waarbij verweerster beslist om een beslissing te nemen tot gegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8..B. dient de betrokkene in kwestie op dat ogenblik zich te begeven naar de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid met de beslissing van verweerster, waarop de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid pas dan actie onderneemt en de betrokkene een blanco arbeidsovereenkomst overmaakt, en de nodige documenten die dienen ingevuld en ondertekend worden.

Het is absoluut niet zo dat de arbeidsovereenkomst die is voorgelegd in het kader van de regularisatie dient aangewend te worden voor de aanvraag voor afgifte van een arbeidskaart.

De betrokkene kan in principe na de beslissing van verweerster een totaal nieuwe toekomstige werkgever aangeven voor de afgifte van een arbeidskaart zodat eigenlijk het onderzoek van verweerster mbt tot de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure een maat voor niets is.

Dat een werkbefORTE dan ook in aanmerking dient te komen die eveneens onder de opschortende voorwaarde geldt.

Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is.

Dat verweerster de toekomstige werkgever en of verzoeker de kans had moeten geven om een arbeidsovereenkomst in te dienen nadat hij geregulariseerd is zoals de Federale Overheidsdienst voor Werkgelegenheid ook doet.

Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.

Wat betreft de zogezegde gevangenisstraf is verweerster schromelijk tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht aangezien verzoeker tot op heden NIET veroordeeld is en nog steeds geacht wordt onschuldig te zijn.

Dit argument kan hoegenaamd niet weerhouden worden. Verzoeker kan immers nog steeds de VRIJSPRAAK bekomen !"

2.24. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.25. Waar verzoeker opnieuw de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk valt onder de toepassing van criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 en dat hij moet kunnen genieten "van het voordeel van de twijfel" en inzake de toepassing van criterium 2.8 B van de instructie van 19 juli 2009 opnieuw een uitgebreid betoog afsteekt inzake zijn werkbefORTE die volgens hem kan gelijkgesteld worden met een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een procedure die verwerende partij had moeten opstarten daar deze procedure blijkens het betoog van verzoeker zelf enkel van toepassing is op arbeidsovereenkomsten en hij enkel een werkbefORTE heeft overgemaakt. De Raad ziet niet in op welke wijze verwerende partij zelfs bij het vervullen van de onderzoeksplicht zoals verzoeker het schetst in zijn verzoekschrift tot een andersluidende beslissing had kunnen komen, gelet op de door verzoeker overgemaakte werkbefORTE.

2.26. Waar verzoeker wederom betoogt dat hij nog niet veroordeeld werd, verwijst de Raad naar het gestelde in de punten 2.6 en 2.22.

Het derde middel is niet gegrond.

2.27. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet;

Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen noch op het criterium 2.8.A noch op het criterium 2.8.B. aangezien enerzijds geen geloofwaardige poging wordt aangetoond om een wettig verblijf te bekomen en anderzijds geen arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd maar slechts een werkbeloofte.

Dat enerzijds verzoeker naar het bovenvermelde verwijst naar personen die een arbeidsovereenkomst voorleggen wel in aanmerking kunnen komen voor geregulariseerd te worden en personen die een werkbeloofte voorleggen niet.

Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel, te meer daar verzoeker thans wel een arbeidsovereenkomst voorlegt.

Dat immers beiden overeenkomsten zijn onder de opschortende voorwaarde en personen slechts kunnen tewerkgesteld worden wanneer zij eerst een positieve beslissing krijgen om geregulariseerd te worden.

Dat bovendien de voorgelegde arbeidsovereenkomst in het kader van de regularisatieprocedure niet moet aangewend worden voor de afgifte van een arbeidskaart en betrokken personen na de beslissing van verweerster een andere arbeidsovereenkomst kunnen voorleggen aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid zodat verweerster ten onrechte wel een arbeidsovereenkomst in aanmerking neemt en een werkbeloofte niet.

Immers is het aan de federale overheidsdienst voor werkgelegenheid om de nodige documenten af te geven die noodzakelijk zijn voor een afgifte van een arbeidskaart zodat verzoeker weldegelijk in aanmerking komt om geregulariseerd te worden en zijn toekomstige werkgever bereid is om hem in dienst te nemen nadat hij geregulariseerd te worden.

De ongelijke behandeling is dan louter willekeurig en discriminerend.

Bovendien had verzoeker hangende het onderzoek uitgenodigd kunnen worden door verweerster om vooralsnog een arbeidsovereenkomst naar voor te brengen.

Thans wordt verzoeker voor een voldongen feit geplaatst zonder enige mogelijkheid tot aanvulling en/of verweer.

Dat voor deze categorie van personen minstens een herstel-regularisatieprocedure van hun aanvraag moet aanvaard worden.

Dat de ongelijke behandeling op louter willekeurige criteria is gebaseerd zodat dit uiteraard niet kan.

Verweerster had ook voor deze personen de kans moeten geven om een arbeidsovereenkomst voor te leggen of deze minstens uit te nodigen vooralsnog een arbeidsovereenkomst over te maken. Dat immers verzoeker als sanctie moet ervaren omdat slechts een werkbeloofte wordt voorgelegd, de ongegrondheid van zijn aanvraag tot verblijf, daar waar hij voldoet aan de voorwaarden van de gestelde criteria en jaar en dag in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd is, hetgeen uiteraard een zeer zware sanctie is die louter door een eenvoudige verzoek van verweerster had kunnen rechtgezet worden.

De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet. Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is.

Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een verzoek tot regularisatie (met evt een bevel om het grondgebied te verlaten) hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden.

Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel.

Immers is verzoeker te goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België (minimum 5jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt, men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend is en zorgt voor een ongelijke behandeling.

Dat indien verzoeker zulks op voorhand had geweten, hij uiteraard een regularisatieverzoek had ingediend.

Dat het laatste middel dan ook ernstig is en gegrond.”

2.28. Het grondwettelijk vastgestelde gelijkheidsbeginsel verhindert een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een lange periode in illegaal verblijf vertoefd hebben op het Belgisch grondgebied zonder hun aanwezigheid kenbaar te maken en vreemdelingen die gedurende de lange periode dat ze op het Belgisch grondgebied vertoefden hun aanwezigheid en hun wil om hier op legale wijze te vertoeven kenbaar gemaakt hebben aan de Belgische autoriteiten door een geloofwaardige poging ondernomen te hebben om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Met zijn uitleg waarom hij destijds geen regularisatieprocedure heeft opgestart en zichzelf “ter goeder trouw” acht omdat hij geen poging ondernomen heeft tot het bewerkstelligen van een wettig verblijf, toont verzoeker geen schending aan

van het gelijkheidsbeginsel aangezien hij niet met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker toont evenmin aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid in deze van vreemdelingen die een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen op grond van werk en duurzame bindingen het overleggen van een arbeidscontract vereist en aldus een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een arbeidsovereenkomst voorleggen en deze die slechts een werkbelofte overmaken. De aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel klemt des te meer aangezien verzoeker erin slaagt om na de bestreden beslissing een arbeidsovereenkomst vast te krijgen, opgesteld door dezelfde persoon die de werkbelofte ondertekend heeft, waarmee hij zelf aantoont dat hij er met zijn situatie in kan slagen om een arbeidsovereenkomst neer te leggen. Verzoeker kan niet dienstig de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren indien de oorzaak van de verschillende behandeling gelegen is in zijn eigen nalatig optreden, daar hij slechts na het treffen van de bestreden beslissing een arbeidsovereenkomst overmaakt. Waar verzoeker van de verwerende partij verwacht dat zij hem diende uit te nodigen om *“vooralsnog een arbeidsovereenkomst naar voor te brengen”* komt het de Raad voor dat het de aanvrager van een gunstmaatregel zelf toekomt om zorgvuldig te zijn en bij de aanvraag om verblijfsmachtiging alle dienstige stukken te voegen of nadien uit eigen beweging *“hangende het onderzoek”* deze alsnog over te leggen. De bewijslast ligt in deze bij verzoeker en het komt de verwerende partij niet toe om in geval van lacunes in de bewijsvoering contact op te nemen met de vreemdeling teneinde hem toe te laten alsnog de vereiste stukken over te maken. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij moet kunnen genieten van *“minstens een herstelregularisatieprocedure”* maar dit is een aangelegenheid die behoort tot de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij waarover de Raad zich niet vermag uit te spreken.

Voor het overige verwijst de Raad nog naar de bespreking van het tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA